

На ловъ за тюлени.

Лѣдъ шладнѣ дѣцата нѣмаха занятие въ училището. Въмѣсто да стоятъ въ кѣщи три *ескимосчета* рѣшиха да идатъ на ловъ за тюлени. Всичко си приготвиха, каквото имъ трѣбаше. Взеха дългитѣ *копия*, помахиха съ себе си най-добрия помагачъ, кучето и тръгнаха радостни напрѣдъ.

На чело вървѣше гордо, гордо голѣмиятъ братъ; слѣдъ него — малкиятъ и най-послѣ малката имъ сестра, възседнала върху кучето.

Нѣмаше по весели дѣца отъ тия ловци. Всички си мислѣха, какъ ще уловятъ нѣкой тюлень и какъ ще зарадватъ родителитѣ си съ тѣхния подарѣкъ.

— Слушайте сега, какъ ще убиемъ тюлена. захвана да разказва голѣмиятъ братъ, който бѣ слушалъ отъ баща си. Сега тюленитѣ живѣятъ въ водата подъ леда. Но дълго врѣме не могатъ да стоятъ тамъ защото трѣба да дишатъ въздухъ. Тѣ си пробиватъ една дупка на леда, доближаватъ си носа до нея и поематъ въздухъ, колкото имъ трѣба. Ние ще търсимъ върху леда такава дупка и ще чакаме. Щомъ забѣлѣжимъ тюлена ще забодемъ копие то въ дупката и ще закачимъ тюлена. До като чакаме тюлена никой